

проводиле го да ни търси и да ни удари. Въ това също време правителството бѣше издало заповѣдь, че който ни скрие въ къщата си или който ни даде парче хлѣбъ, то имането му ще да са земе отъ царщината, а самъ той ще да са испроводи на заточение до вѣка. . . . Съ тие срдства правителството накарваше сѣко едно лице да бѣде шпионинъ. Азъ съмъ вече видехъ, че никой не е въ сжстояние да ни скрие; но въ това време бѣше вече гергювденъ, когато са разиграва хайдукитъ природенъ бѣсъ. Шумата и ластовиците ни дадоха такава смѣлость, щото азъ три нѣти испроваждахъ на нашата извѣстие, че съмъ живъ и здравъ и. . . . Когато миралай-бей видѣ, че жителите сж са »умаломощиле« вече да ни гонатъ и че тие сж оставиле работите си цѣли недѣли и цѣли месѣци, то написа въ Едирне да му испроводатъ 300 души низаме.

Отидохме изъ Камарските лозя. Наскалъ отиде по-вжнъ, но не вѣрна са вече назадъ. Викахме, подсвирвахме — нѣма го. И той побѣгна! Това произшествие ма накара да са отдалеча отъ сливненските планини и да са скрия малко по-далечъ. Трѣбаше да са търси такова едно мѣсто, което да бѣде недоступно за нашите неприятели. Ако би ние останале въ сливненските гори, то би трѣбало да ходиме по селата и да си търсиме храна; но селаченете до толкова са бѣха испоплашилe отъ турците и отъ нашите предатели, щото твѣрде лесно можеха да станатъ предатели и сами. — »По-далече, по-далече! извикахъ азъ. — Нашата независимостъ и нашата свобода трѣба да побѣдатъ